

Dan, zvaný "Svatý"

Greenhorns

1. Když padlo sucho na Queensland a bylo k padnutí,
sjelo pár volskejch potahů se k tůni smrdutý,
a ještě k zemi nekles' prach s jazyky od bláta,
pili tu vodu nevábnou muži i zvířata.
2. Pak každý z vozků proklínal to sucho do dále,
jen Dan, ten stranou vzteku stál, "Svatý" mu říkali,
ten k tichosti je nabádal, prý je to boží plán,
však dobré konce připraví svým věrným jejich pán.
3. Když občas z volských potahů některý zcepeněl,
Danovi táhli dál a dál, prý Pánbůh nad ním bděl,
když pak i jeho tahoun pad', Dan neznal hněv a vztek,
jen pohled upřel do mraků a na kolena klek'.
4. "Oběť vzals' mi z postrojů, vím dobře, všechno smíš,
věřím, dalších tahounů mých že ušetříš,"
však nazítří zas další zhas', a další, jak čas šel,
dál útěchu svou v modlitbách nacházel Daniel.
5. Už o sedmnáct tahounů přišel za ten čas Dan,
i pro "Svatého" zdá se to být příliš krutá daň,
a když poslední z tahounů vedle jen těžce stál,
ve svatých očích Danových divoký zápas vzplál.
6. A jeho ruka hněvivě nabrala k nebi směr,
"poslední zbyl, tak si ho vem, sám je mi na prdel,"
v tom zahřměl hrom, sjel z nebe blesk a liják bušil zem,
a v proudech vody ležel Dan tím bleskem zasažen.